

Col·lecció de col·leccions

El Museu del Disseny

Barcelona construeix ciutat, i allà on vol desenvolupar un nou dinamisme ciutadà no hi falta un museu. Així va ser amb l'embranchida de l'Exposició Internacional del 1929 a Montjuïc amb el Museu Nacional d'Art de Catalunya al Palau Nacional el 1934, reforçat per la Fundació Joan Miró als 70; així va ser la recuperació del gòtic del carrer Montcada amb els palauets que ocupa el Museu Picasso; així també al Raval amb la presència del Macba i, finalment, el nou Museu del Disseny al districte del 22@ per albergar les col·leccions d'arts decoratives, disseny i moda que fins ara pertanyien a quatre museus: Museu de Ceràmica, Museu Tèxtil i d'Indumentària, Museu de les Arts Decoratives i Gabinet d'Arts Gràfiques de la ciutat.

Arquitectura simbòlica

S'han acabat, doncs, els "museuets" i la gran Barcelona creix i s'ordena, tomba l'anella de les Glòries, crea una arquitectura mobiliària als Encants i planta arquitectura simbòlica com bolets de grans dimensions. D'aquests edificis l'arquitecte Antonio Fernández Alba en diu "arquitectura d'objectes", construïts sense tenir en compte la realitat urbana, una arquitectura que ocupa els espais buits, que desplega "un gran aparell escènic que substitueix el buit de la ideologia política sobre la ciutat", en què "el valor del sòl i la imatge formal mitiguen l'absència d'estructura urbana". En una economia postfordista, aquestes arquitectures han substituït la "ciutat màquina" per la "metròpoli espectacle". La plaça de les Glòries i els seus edificis emblemàtics en són un exemple i també l'edifici del Museu del Disseny, de MBM, conegut com la "grapadora", un edifici brutalista, arrelat als conceptes arquitectònics desenvolupats per l'arquitectura milanesa dels anys 50. La seva presència ha acabat d'exigir la remodelació urbana total de les Glòries.

Les col·leccions

Cal donar la raó a Oriol Bohigas quan promulgava una compactació de les arts decoratives i el disseny en una col·lecció única en un gran museu. El seu equip n'ha fet l'edifici i les col·leccions, amb més de 70.000 objectes, s'han ordenat, netejat i posat en escena en quatre plantes, que mostren un discurs sobre el disseny de producte, les col·leccions d'arts decoratives i arts d'autor, la moda, mitjançant la relació entre el cos i el vestit, i una visió del disseny gràfic a Catalunya de la segona meitat del segle XX. Una tasca ingent, mèrit de la seva directora, Pilar Vélez, i de l'equip de conservadors del museu. Però no n'hi ha prou de patrimonialitzar. Ara cal que el museu generi debat, exposicions temporals d'alt nivell i que s'emplaci en el món dels museus internacionals. *

Imatges sota sospita

El passat 30 de novembre, l'artista Lúa Coderch (Iquitos, Perú, 1982) va convocar un grup de gent a La Capella per prendre junts una decisió que semblava una broma però no tenia res d'innocent. Un any abans, havia comprat a Ebay un rodet fotogràfic que, presumptament, procedia d'una missió espacial russa del 1984. En va pagar 119 euros –a part d'ella, ningú més va participar en la subhasta–, i el va desfer en un calaix tal com li van enviar a casa. Va fer diversos intents d'investigació –bàsicament, cerques a internet– per saber alguna cosa més fiable de l'estrany artefacte, però mai no el va revelar per comprovar-ho. La reunió a La Capella es va organitzar, justament, per resoldre de forma col·lectiva aquest dilema. És a dir, si la temptació de descobrir el contingut del rodet era irresistible, o bé si es mantenia tancat per sempre més i, per tant, no

obscur i ambigu que interpel·la el públic. L'obliga a posicionar-se i, en conseqüència, a examinar el seu sentit crític de les coses. Elements confusos i equívocs que tenen a veure amb l'estatus de la imatge i la crisi de credibilitat que pateix en uns temps en què la tecnologia facilita la producció i la difusió i, no cal dir-ho, la manipulació de les imatges. El treball artístic de Coderch, a mig camí de la realitat i de la impostura, adopta l'estat de vigilància dels receptors de les imatges. Superada la fallàcia de la pretesa objectivitat de la imatge, l'obra d'aquesta artista ens empeny a una altra fase de coneixement: quines són les intencions clandestines de les imatges?

És una sort que Coderch s'hagi anat integrant en l'escena artística catalana, per la frescor que aporta i perquè és un nom del qual en sentirem a parlar en el futur. La temporada passada, va deixar petjada a

Impuls

Lúa Coderch ha pogut desplegar aquest treball gràcies a la beca de producció, 'stage' i difusió que li va atorgar la Fundació Suñol. Un gest de compromís amb els artistes joves que aquesta institució privada fa en col·laboració amb la Facultat de Belles Arts de la UB.

es desvelava la incògnita d'aquell objecte tan curiós que, no ens enganyem, feia ferum de frau.

El debat el van conduir la mateixa artista i propietària del misteriós rodet i quatre persones –Sabel Gavaldon, Alexandra Laudo, Irina Mutt i Lluís Nacenta– que van exercir d'advocats/fiscals perquè els assistents, una trentena, tinguessin tots els arguments per prendre una opció o l'altra. Al final, es va votar i la majoria va decidir destapar el tub. I vet aquí que va resultar que no, que no era cap enganyifa. El rodet documentava aquell viatge espacial soviètic. Punt final a les especulacions.

Coderch és una artista d'una intel·ligència sibil·lina, com ho és la seva pràctica artística, en la qual hi ha sempre un element

l'Espai 13 de la Fundació Miró, i ara presenta una intervenció imperdible al Nivell Zero de la Fundació Suñol. Tot i que tot just es troba en una etapa primigènia de la seva carrera, Coderch està constantment reordenant i recomponent les seves obres. No dóna mai per acabat cap dels seus projectes, que reformula i resitua constantment en nous contextos creatius. Això és el que ha fet ara a *Or*, una narració videogràfica en la qual ella mateixa recita una colla de records i d'experiències del país on va néixer, Perú, acompanyades d'imatges familiars que pretenen donar fer d'aquestes vivències i evidències.

LLàstima que hi hagi una pega: Coderch només va viure al Perú els primers mesos de la seva vida. *

Lúa Coderch, al Nivell Zero de la Fundació Suñol. L'exposició es pot visitar fins al 10 de gener ORIOL DURAN